ورزشی
پرونده
بررسی وضعیت انتخابات سرمربی تیم ملی والیبال

نگاهی به عملکرد مرد ایتالیایی؛ سرش خیلی شلوغ بود

فرازونشیب‌های والیبال ایران با پیاتزا

گزارش
شیوا نوروزی

اتمام پروژه همکاری با روبرتو پیاتزا، یک بار دیگر تیم‌ملی والیبال کشورمان را با چالش انتخاب سرمربی جدید مواجه ساخته است. مسابقات لیگ ملت‌ها و همچنین مسیر سخت صعود به بازی‌های المپیک لس‌آنجلس، موجب شد فدراسیون والیبال ریسک تمدید قرارداد با مرد ایتالیایی را نپذیرد و به فکر مذاکره با گزینه‌های جدید بیفتد. پیاتزا با اینکه طلای بازی‌های آسیایی را در ناگویا برای ایران به ارمغان آورد اما نتایج ضعیف لیگ ملت‌ها و همچنین باخت دوباره به ژاپن در قهرمانی آسیا، طومار او را پیچید و نارضایتی‌ها و انتقادات را بالا برد. قطع همکاری با مربی ایتالیایی بحث نیمکت تیم‌ملی را دوباره داغ کرده و با توجه به تعطیل بودن رقابت‌های ملی فدراسیون زمان کافی برای مذاکره با بهترین گزینه‌ها دارد.

فقط ۲سال

روبرتو پیاتزا یکی دیگر از سرمربیان تیم‌ملی والیبال ایران بود که عمر همکاری‌اش زودتر از انتظار به پایان رسید. توقعات از تیم بزرگسالان والیبال کشورمان بالاست و نتایج ضعیف در هر یک از تورنمنت‌های بین‌المللی تأثیر مستقیمی روی آینده کاری سرمربی دارد. مذاکره با مرد ایتالیایی بر پایه قرارداد دو ساله + دو بسته شد. به این معنی که در صورت رضایت از عملکرد شاگردان پیاتزا، فدراسیون قرارداد این مربی را تا پایان المپیک ۲۰۲۸ تمدید خواهد کرد. منتها همانطور که گفته می‌شد هیئت‌رئیسه نتایج تیم‌ملی را ضعیف ارزیابی کرد و باتوجه به سخت شدن مسیر صعود به المپیک همه فدراسیون بر قطع همکاری با پیاتزا تأکید داشتند. با اجرایی شدن این تصمیم پس از نزدیک به دو سال نیمکت تیم‌ملی دوباره دستخوش تغییرات شد.

خوب، متوسط و ضعیف

سقوط تیم‌ملی به رده نوزدهم رنکینگ **FIVB** حاصل عملکرد تیمی است که پیاتزا هدایتش را برعهده داشت. کارنامه این مربی در مدت زمان حضورش در رأس تیم کشورمان، نتایج را باید به سه دسته خوب، متوسط و ضعیف تقسیم کرد. قرارداد همکاری روبرتو پیاتزا دی‌ماه ۱۴۰۳ بسته شد و از آن زمان نتایج متفاوتی برای تیم‌ملی رقم خورد. کسب مدال طلای بازی‌های آسیایی آیچی–ناگویا ۲۰۲۶ بهترین عملکرد در کارنامه سرمربی پیشین تیم‌ملی است. پسران پیاتزا در فینال این بازی‌ها ژاپن را در خانه شکست دادند و یک طلای تیمی ارزشمند برای کاروان کشورمان به ارمغان آوردند. عنوان هشتمی رقابت‌های قهرمانی جهان یکی از بهترین نتایج تاریخ والیبال ایران در این رقابت‌ها بود. تا قبل از آمدن پیاتزا، تیم‌ملی ایران در سال ۲۰۱۴ و در رقابت‌های قهرمانی مردان جهان در لهستان به مقام ششم رسید و پس از آن دو عنوان سیزدهمی به دست آمد. در سال ۲۰۲۵ تیم‌ملی به مرحله یک‌چهارم نهایی صعود کرد ولی با قبول شکست برابر چک به عنوان هشتمی جهان رسید.

لیگ ملت‌های ۲۰۲۵ اولین محک جدی پیاتزا در قامت سرمربی ایران بود؛ در این تورنمنت تیم‌ملی والیبال در رده هشتم قرار گرفت و باتوجه به میزبانی چین از صعود به مرحله دوم بازماند. ملی‌پوشان با انجام ۱۲ بازی، شش برد و شش‌باخت کسب کردند. اوکراین، صربستان، آرژانتین، هلند، چین و بلغارستان تیم‌هایی بودند که مغلوب تیم کشورمان شدند. هشتمین لیگ ملت‌ها، عملکردی متوسط از بلندقامتان ایران بود.

لیگ ملت‌های ۲۰۲۶ آغاز نتایج ضعیف و پرانتقاد تیم کشورمان بود. سقوط به رتبه پانزدهم لیگ ملت‌ها همه را نگران کرد و حتی خطر سقوط به دسته پایین‌تر نیز وجود داشت. ملی‌پوشان در ۹ مسابقه از ۱۲ بازی خود شکست خوردند و فقط در سه‌بازی طعم برد را چشیدند. شکست ۳ بر صفر مقابل برزیل آغاز نتایج دوراز انتظار بود. پس از آن ملی‌پوشان بلافاصله باخت ۳ بر صفر برابر بلغارستان را متحمل شدند. با این‌حال پیروزی ۳ بر صفر برابر آرژانتین به‌نظر روحیه‌بخش می‌آمد. اما در ادامه بازیکنان همچنان بی‌دقت، پراسترس و ناهماهنگ به مسیرشان ادامه دادند. پس از دو شکست متوالی ۳ بر ۲ به بلژیک و فرانسه، تصور می‌شد پیاتزا راهی برای عبور از سد ژاپن پیدا کند ولی سامورایی‌ها نیز ما را ۳ بر ۲ بردند! باخت به اوکراین و ترکیه هم برای ایران ثبت شد و آلمان و کوبا دیگر تیم‌هایی بودند که ملی‌پوشان موفق به شکست آنها شدند.

این عملکرد ضعیف روحیه و اعتمادبه نفس تیم‌ملی را به شدت پایین آورد و در قهرمانی آسیا ضربه بزرگی به تیم‌ملی زد. صعود به فینال قهرمانی آسیا ۲۰۲۶ یعنی رویارویی دوباره با ژاپن. بعد از باخت در ارومیه و تقدیم جام قهرمانی به سامورایی‌ها، با ضعف‌های شدید فنی و ناآمادگی بازیکنان، گرفتن انتقام دوره قبل از ژاپن میزبان بسیار سخت بود. قهرمانی آسیا با قبول باخت ۳ بر صفر از دست رفت تا سهمیه صعود مستقیم به المپیک از آن میزبان شود.

مشغله زیاد و آینده سخت

فرصت صعود به المپیک لس‌آنجلس از دست رفت و عملاً بعد از باخت در فینال کار پیاتزا با ایران تمام شد. با این‌حال حضور در بازی‌های آسیایی اتمام همکاری طرفین را به تأخیر انداخت. البته هنوز کورسوی امیدی باقی مانده و آن هم جام‌جهانی ۲۰۲۷ لهستان است. با تصمیم فدراسیون جهانی والیبال، رقابت‌های قهرمانی جهان از سال آینده با نام جام‌جهانی برگزار خواهد شد و ۳۲ تیم از سپتامبر ۲۰۲۷ با هم رقابت خواهند کرد. نکته مهم توزیع سهمیه المپیک در این رویداد است. ۳ تیم اول جام‌جهانی سهمیه‌شان را رزرو خواهند کرد و طبیعتاً قرار گرفتن در بین سه تیم اول جهان برای ایران بسیار دشوار خواهد بود. از طرفی مسابقات لیگ ملت‌های ۲۰۲۷ و ۲۰۲۸ نیز مدنظر هستند و نتایج تیم‌ملی در این دو رویداد نیز حائز اهمیت خواهد بود. در حال حاضر تیم‌ملی ایران در رتبه نوزدهم دنیا قرار دارد و عملکردمان در لیگ ملت‌های سال آینده می‌تواند جایگاه‌مان را بهبود ببخشد. فراموش نکنیم که کسب سهمیه از طریق رنکینگ جهانی، آخرین فرصت ما برای حضور در المپیک خواهد بود.

با این اوصاف تیم‌ملی به سرمربی نیاز داشت که تمام فکر و ذکرش ایران باشد و کسب بهترین نتایج با این تیم. منتها پیاتزا همچنان بر حضور همزمان در رقابت‌های باشگاهی تأکید دارد. او با باشگاه پروجکت ورشو قرارداد بلندمدت تا سال ۲۰۳۰ داشت و عملاً تا زمانی که بازی‌های این تیم تمام نمی‌شد پیاتزا به ایران نمی‌آمد و تمرینات زیرنظر دستیارانش برگزار می‌شد. امسال و قبل از شروع لیگ ملت‌ها پیاتزا دیر به تیم‌ملی پیوست. حضور به موقع در تمرینات و پیش از حضور لژیونرها از جمله موارد نارضایتی فدراسیون ایران است. تقوی و همکارانش دیگر نپذیرفتند پیاتزا تنها چند روز قبل از اعزام تیم‌ملی به تهران بیاید. آنها انتظار داشتند سرمربی شخصاً تمرینات را زیرنظر بگیرد نه اینکه کار را به دستیارانش بسپارد و از طریق مجازی با کادرفنی در ارتباط باشد. شاید اگر پیاتزا بیشتر برای تیم کشورمان وقت می‌گذاشت و کمتر درگیر مسابقات باشگاهی بود، لااقل در قهرمانی آسیا مقابل ژاپن تحقیر نمی‌شدیم و سهمیه المپیک را از دست نمی‌دادیم.

برای انتخاب سرمربی جدید انتظار داریم فدراسیون تمامی مواردی که مستقیماً روی عملکرد تیم‌ملی تأثیر می‌گذار را مدنظر قرار دهد و اسیر انتخاب گزینه‌های مختلف نشود. داشتن رزومه قوی قطعاً یکی از ملاک‌ها خواهد بود اما اینکه سرمربی جدید سرش آنقدر شلوغ باشد که به موقع در تمرینات حاضر نشود، به ضرر ملی‌پوشان خواهد بود.

نگاه
فریدون حسن

والیبال در انتظار انتخاب درست فدراسیون

والیبال ایران یکبار دیگر با چالش انتخاب سرمربی برای تیم ملی روبه‌رو شده است. در حالی که تصور می‌کردیم قرارداد روبرتو پیاتزا با فدراسیون والیبال تمدید و این مربی همچنان سکان هدایت تیم ملی ایران را تا المپیک در دست داشته باشد اما همه چیز در جهت مخالف پیش رفت و پیاتزا بعد از دوسال از هدایت تیم ملی کنار گذاشته شد.

تیم ملی والیبال ایران شانس چندانی برای راهیابی به المپیک ۲۰۲۶ ندارد و مسیری بسیار سخت و دشوار برای رسیدن به این مهم پیش روی بلند قامتان کشورمان قرار دارد و شاید همین مسئله یکی از اصلی‌ترین علل جدایی پیاتزا از تیم ملی ایران بود. پیاتزا اشباع شده بود و خودش هم می‌گفت که به المپیک نمی‌رسیم. واقعیتی تلخ که البته فدراسیون باید در انتخاب سرمربی جدید کاملاً آن را فراموش کند و انتخابی درست داشته باشد. به هر حال هر چه که بوده تمام شده و حالا فدراسیون باید با حواس جمع به دنبال کسی باشد که بتواند والیبال ایران را همچنان سرپا نگه‌دارد، حتی اگر جایی در المپیک نداشته باشد.

مهم این است که فدراسیون والیبال چه برنامه‌ای برای انتخاب سرمربی جدید دارد. باید توجه داشته باشیم که پیاتزا برای این رفت که می‌خواست پروازی باشد نکته‌ای که طی دوسال حضور او در ایران هم اتفاق افتاد و تقریباً در اکثر زمان‌های سپری شده در ایران حضور نداشت. فدراسیون این مسئله را می‌دانست و از ابتدا هم زیر بار آن رفت که یک اشتباه بزرگ بود و سرانجام هم منجر به جدایی مرد ایتالیایی از تیم ملی شد.

نکته مثبت ماجرای رفتن پیاتزا اما زمان آن است. تیم ملی تقریباً تا سال آینده رویداد مهمی را پیش رو ندارد و فدراسیون این فرصت را دارد تا با آگاهی و تحقیق کامل و درست یک مربی کارکشته و تراز اول را برای تیم ملی ایران انتخاب کند. البته باید توجه داشت که این فرصت زمانی می‌تواند مفید باشد که سرمربی آینده خیلی زود انتخاب و معرفی شود تا بتواند با حضور تمام وقت در ایران تیم ملی را زیر نظر بگیرد و اردوهای منظمی را برگزار کند. والا اگر غیر از این باشد و فدراسیون به خیال اینکه فرصت دارد دست روی دست بگذارد آن‌وقت شاهد اتفاقات بدی خواهیم بود.

مسئله مهم دیگر تغییرات مناسبی است که پیاتزا در تیم ملی ایجاد کرده، تغییراتی که نباید با بهانه قرار دادن رفتن مرد ایتالیایی به‌دست فراموشی سپرده یا اینکه کلاً نادیده گرفته شود. آنچه که مهم است این است که سرمربی بعدی تا حد ممکن تفکراتی نزدیک به پیاتزا داشته باشد تا شاهد این نباشیم که تمام آنچه اندوخته شده به باد برود و همه چیز را از اول شروع کنیم که این خود زمانبر خواهد بود و قطعاً به تیم ملی ضربه می‌زند.

این روزها حتی جسته و گریخته حرف از انتخاب سرمربی ایرانی زده می‌شود. هر چند که اکثر کارشناسان مخالفت صریح و قاطع خود را با این مسئله اعلام کرده‌اند اما اگر فدراسیون فرصت سوزی کند و زمان مناسب را از دست بدهد آن‌وقت شاید مجبور شود رو به گزینه داخلی بیاورد که به نظر می‌رسد درحال حاضر هیچ مورد مناسب و درخوری برای هدایت تیم ملی در جمع مربیان داخلی وجود نداشته باشد. فدراسیون البته در این مورد به هوش باشد که در بازی دلال‌های والیبال نیفتد و ناگهان در عمل انجام شده قرار نگیرد. البته این به معنای زیر سؤال بردن توانایی‌های مربیان ایرانی نیست اما طبیعتاً حضور در میادین بزرگ بین‌المللی و کسب موفقیت و پیروزی در آنها نیازمند برخورداری از مربیان صاحب سبک و بزرگ جهان والیبال است. مربیانی با کارنامه مشخص که در هیاهوی مسابقات مهم بتوانند تیم را از زیر انواع و اقسام فشارهای روحی و روانی و فنی بیرون بیاورند.

نگاه کارشناسان در گفت‌وگو با «جوان» | دنیا حیدری

فرصت انتخاب سرمربی والیبال را از دست ندهیم

محمد ترکاشوند
کارشناس والیبال

تیم ملی والیبال ایران در مقطع حساسی قرار گرفته‌است. پایان همکاری با پیاتزا در شرایطی رقم خورد که تیم‌ملی هنوز در میانه مسیر تغییر نسل است. در چنین شرایطی، فدراسیون باید قبل از انتخاب جایگزین پیاتزا، به یک‌جمع‌بندی مهم برسد. اینکه می‌خواهد سرمربی جدید باید در فاصله باقی‌مانده تا آغاز لیگ ملت‌های ۲۰۲۷ مسیر جوانگرایی را ادامه دهد یا صرفاً به شناخت کافی از بازیکنان و والیبال ایران برسد. زیرا تیم ملی برای رسیدن به یکی از مهم‌ترین اهداف خود (کسب جواز حضور در المپیک ۲۰۲۸)، به ثبات و برنامه‌ریزی اصولی نیاز دارد.

پیاتزا انصافاً در نخستین سال حضورش روی نیمکت تیم ملی والیبال ایران نتایج خوبی گرفت. در سال دوم هم شرایط کشور و جنگ، مشکلاتی ایجاد کرد که باید قدردان باشیم که در آن شرایط خاص کنار تیم ما ماند و کارش را ادامه داد. با این حال مشکل عمده این بود که او زمان زیادی برای حضور در ایران نداشت. سرمربی یک تیم باید زمان کافی داشته باشد برای شناخت بازیکنان خود و این شناخت را می‌تواند با زیر نظر گرفتن مسابقات لیگ به دست آورد. سرمربی نباید صرفاً در زمان برگزاری مسابقات کنار بازیکنان باشد. حضور مستمر او در مسابقات و به تماشا نشستن مسابقات لیگ هم می‌توانست او را به شناخت بهتری از بازیکنانش برساند و برای بازیکنان ایجاد انگیزه مضاعف کند. شکی نیست بازیکنان، می‌خواهند جوان باشند یا باتجربه، تفاوتی ندارد، زمانی که احساس کنند عملکردشان به طور مستقیم زیرنظر سرمربی تیم ملی قرار دارد، انگیزه بیشتری دارند برای به نمایش گذاشتن توانایی‌هایشان.

باتوجه به اینکه بخشی از ملی‌پوشان ایران در لیگ‌های خارجی بازی می‌کنند و طبیعتاً بیشتر در معرض دید مربیان بین‌المللی قرار دارند، رصد بازی‌های داخلی جهت شناخت از بازیکنان اهمیتی دوچندانی پیدا می‌کند.

سرمربی جدید باید در اسرع وقت انتخاب شود تا بتواند به تماشای بازی‌های لیگ، چه داخلی و چه خارجی بنشیند و شناخت کافی از نفرات تیم ملی به دست آورد تا بتواند دیدگاه و برنامه‌های فنی خود را با آنها در میان بگذارد. در واقع مهم‌ترین مسئله در این روزها انتخاب سریع سرمربی بعدی است. بی‌تردید دستاوردهای پیاتزا طی دو سال گذشته چیزی نبود که مربیان داخلی از دست‌یابی بدان ناتوان باشند، باوجود این اما انتخاب سرمربی تراز اول خارجی منطقی‌تر است. صد البته که مربیان داخلی ظرفیت‌های خوبی دارند و همین مربیان وطنی بودند که در نبود پیاتزا در ایران تیم را تمرین می‌دادند اما واقعیت این است که جامعه والیبال و مردم در شرایط فعلی استقبال چندانی از انتخاب مربی ایرانی نمی‌کنند. باید یک مربی بزرگ و تراز اول خارجی جذب کرد. مربی که بتواند به والیبال ما شوک بدهد و از نظر سیستماتیک، حرفه‌ای بودن و حتی مسائل رفتاری و اخلاقی تغییراتی ایجاد کند.

البته انتخاب مربی خارجی نباید به معنای نادیده گرفتن توانایی مربیان ایرانی باشد. در اصل باید ضمن انتخاب یک مربی تراز اول خارجی، از مربیان داخلی در کنار او به عنوان دستیار استفاده کرد تا هم شناخت از بازیکنان و شرایط لیگ افزایش یابد و هم انتقال اطلاعات و ایجاد هماهنگی بین اعضای فنی با بازیکنان تسریع شود. البته این میسر نمی‌شود جز در شرایطی که سرمربی جدید فرصت کافی برای حضور در ایران را داشته باشد و مانند گذشته بخش عمده مسئولیت آماده‌سازی تیم بر دوش مربیان داخلی واگذار نشود تا سرمربی صرفاً در اندک زمان باقی‌مانده تا آغاز مسابقات خود را به ایران برساند!

فدراسیون باید از همین امروز دست‌به کار بررسی گزینه‌ها باشد. نباید تصمیم‌گیری را به روزهای منتهی به مسابقات موکول کنیم تا ناچار به انتخاب عجولانه شویم. مسئله صرفاً لیگ ملت‌های ۲۰۲۷ نیست، مسئله اصلی کسب جواز حضور در المپیک ۲۰۲۸ است. نه اینکه لیگ ملت‌ها اهمیتی نداشته باشد، نه. اما باید برنامه‌ریزی کرد. شش‌ماه و نیم تا آغاز لیگ ملت‌ها زمان باقی است. این زمان کمی نیست اما نباید فراموش کنیم که در این دوره روسیه هم به مسابقات برگشته و همین یعنی افزایش سطح کیفی مسابقات. روسیه از قدرت‌های سنتی والیبال جهان است و سابقه قهرمانی در المپیک و جهان را دارد. البته بازگشت روس‌ها می‌تواند به پیشرفت بازیکنان ایران کمک کند. خصوصاً که رویارویی با بازیکنان بلندقد و قدرتمند تجربه ارزشمندی به خصوص برای جوان‌ترهای تیم است، اما نباید هدفگذاری ما صرفاً روی لیگ ملت‌ها باشد. باید از لیگ ملت‌ها برای آماده‌سازی تیم استفاده کنیم جهت رسیدن به اهداف بزرگ‌تری چون مسابقات جهانی و المپیک. بی‌شک اگر در لیگ ملت‌ها عملکرد موفقی داشته‌باشیم، شرایط برای ادامه مسیر مهیاتر خواهد بود اما به شرط انتخاب به موقع یک سرمربی خوب و تراز اول که فرصت حضور در کنار تیم را داشته باشد.

سرمربی والیبال پروازی نباشد

امیر حسینی
کارشناس والیبال

پیاتزا بی‌شک جزو ۱۰-۱۵ مربی برتر والیبال دنیاست. مربی که در دو سال گذشته برای والیبال ایران زحمت زیادی کشید و جایگاه فنی و اعتبارش در سطح بین‌المللی قابل انکار نیست. مشکل او نه توانایی‌های فنی که پروازی بودنش بود. مسئله‌ای که از روز نخست هم می‌دانستیم. ما پیش از این تجربه همکاری با مربی پروازی را داشتیم. گائیچ هم دقیقاً همین مشکل را داشت و به دلیل فعالیت همزمان در یک تیم باشگاهی، نمی‌توانست به‌طور مستمر در ایران باشد و کنار بازیکنان. با وجود این تجربه، هنگام انتخاب پیاتزا از تجربیان قبلی برای یافتن راه حل مناسبی در این خصوص استفاده نکردیم. درحالی که تیم ملی والیبال ایران اما نمی‌تواند با حضور مقطعی سرمربی به هماهنگی و آمادگی مطلوب جهت حضور پرقدرت در مسابقات برسد. آنهم در شرایطی که پروژه جوانگرایی را هم دنبال می‌کند.

بازیکنان ما مانند بازیکنان تیم‌های ملی ایتالیا، فرانسه یا لهستان نیستند که با چند جلسه تمرین در کنار هم به هماهنگی لازم برسند. تیم ملی ایران به اردوهای طولانی‌تر و تمرین مستمر نیاز دارد. بازیکنان جوان نیز برای پیشرفت، بیش از هر چیز به ارتباط نزدیک و مداوم با سرمربی احتیاج دارند. شناخت متقابل، انتقال تجربه و ایجاد هماهنگی تاکتیکی در یک بازه زمانی کوتاه اتفاق نمی‌افتد. به همین دلیل انتخاب سرمربی جدید نباید صرفاً به معنای پر کردن جای خالی پیاتزا باشد.

امروز مهم‌ترین مسئله، انتخاب سرمربی است. انتخابی که باید با دقت و بر اساس نیاز واقعی تیم ملی انجام شود. والیبال ایران به یک مربی بزرگ، صاحب‌نام و دارای رزومه معتبر نیاز دارد. مربی چون ولاسکو نیاز داریم که در سطح جهانی شناخته شده، کاریزما و اعتبار لازم را داشته باشد و بتواند تمام‌وقت کنار تیم ملی حضور پیدا کند. حضور چنین مربی صرفاً به مسائل فنی محدود نمی‌شود. در واقع اعتبار و ارتباطات او می‌تواند حتی در فراهم کردن بازی‌های تدارکاتی مناسب نیز مؤثر باشد.

درعین حال نباید انتظار داشته باشیم در همان سال نخست همه مشکلات را حل و فصل کرده و نتیجه بگیرد. انتخاب مربی مناسب، فراهم کردن امکانات لازم و دادن فرصت کافی به او، سه شرط مهم برای بازگشت تیم ملی به مسیر درست است. با توجه به فاصله محدود تا لیگ ملت‌ها، فدراسیون باید هرچه سریع‌تر به جمع‌بندی لازم برسد و در عین حال، کیفیت را نیز فدا نکند. استفاده از دستیاران ایرانی در کنار سرمربی خارجی نیز بسیار حائز اهمیت است. مربیانی تمام‌وقت که درگیر مسئولیت‌های باشگاهی نباشند و تمام تمرکزشان روی تیم ملی باشد. دستیار ایرانی می‌تواند شناخت دقیق‌تری از بازیکنان، شرایط والیبال کشور و ویژگی‌های فنی آنها در اختیار سرمربی قرار دهد و به ایجاد ارتباط و هماهنگی بیشتر کمک کند. مربیانی که سرمربی خارجی بتواند به نظرات فنی آنها اعتماد و از ظرفیت‌شان استفاده کند.

در کنار انتخاب کادر فنی، نباید پروژه جوانگرایی که دو سال برای آن وقت گذاشتیم را رها کنیم. نمی‌توان بعد از این مدت کار با بازیکنان جوان، دوباره به نقطه شروع برگشت و مسیر قبلی را در پیش گرفت. این بازیکنان در تیم ملی تجربه کسب کردند و باید استفاده لازم را از آنها برد. با این حال اما جوانگرایی به معنای کنار گذاشتن بازیکنان باتجربه و تأثیرگذار نیست. اصل مهم، شایسته‌سالاری است. یعنی هر بازیکنی که کیفیت لازم را داشته باشد، باید بتواند به تیم ملی را پیدا کند. چه جوان باشد و چه باتجربه. می‌توان به بازیکنی یک یا دو دوره استراحت داد و دوباره از او استفاده کرد. تیم‌های خوب دنیا همین کار را می‌کنند. ممکن است در هفته نخست لیگ ملت‌ها به بازیکنان جوان میدان بدهند، اما از هفته دوم نفرات اصلی و باتجربه به ترکیب اضافه می‌شوند. مهم این است که استفاده از جوان‌ها و باتجربه‌ها بر اساس نیاز تیم و کیفیت بازیکنان باشد، نه یک تصمیم از پیش تعیین‌شده و بدون انعطاف.

لیگ ملت‌های والیبال برای ایران اهمیت ویژه‌ای دارد. ما مانند کشورهای اروپایی از لیگ‌های قدرتمند و مسابقات بین‌المللی متعدد برخوردار نیستیم که در سال فرصت زیادی برای بازی با تیم‌های مختلف را داشته باشیم. لیگ ملت‌ها یکی از مهم‌ترین فرصت‌های والیبال ایران است برای حضور در سطح بالای رقابت‌های جهانی، از دست دادن جایگاه در این مسابقات می‌تواند ضربه بزرگی به والیبال کشور وارد کرده و ما را چندین سال عقب بیندازد. به همین دلیل باید با برنامه‌ریزی درست برای حضوری قدرتمند در آن آماده شویم. شرایط امروز والیبال ایران نگران‌کننده است، اما هنوز می‌توان با تصمیم‌های درست و اصولی از این وضعیت عبور کرد. انتخاب سرمربی بزرگ و تمام‌وقت، استفاده از دستیاران ایرانی توانمند، حفظ مسیر جوانگرایی در کنار شایسته‌سالاری و برنامه‌ریزی برای حضوری موفق در لیگ ملت‌ها، می‌تواند تیم ملی را دوباره به مسیر موفقیت بازگرداند.